

Chương 106: Thư Giãn Sau Nhiệm Vụ Nhóm (2) - Quyết Chiến Charlotte Và Bertus

(Số từ: 3274)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

11:40 AM 26/08/2025

Chúng tôi đi nghịch nước. Ngay khi Bertus và tôi bước xuống biển, ba cậu công tử bắt tài của Lớp A (Erich, Kono Lint và Cayer) lập tức theo sau.

Ngoại trừ Delphine, những người khác ngoài chúng tôi ở đó chỉ là mấy nam sinh ở Lớp B.

Đương nhiên, một lúc sau, hai người không ngờ tới bắt đầu tiến lại gần bờ nước.

“T-tôi... tôi...”

“Sao thế? Trông không vui à? Vào đi.”

“T-tôi ngại lắm...”

Charlotte mặc đồ bơi đi tới bãi biển, kéo theo Scarlett. Đương nhiên, họ mặc đồ bơi của Temple, không phải bikini hay gì cả—chỉ là đồ bơi của trường thôi.

Tuy vậy, tất cả ánh mắt của đám con trai đều tạm thời chuyển hướng về phía họ, ngơ ngẩn nhìn chằm chằm. Rõ ràng cả hai đều là những tuyệt sắc giai nhân, nên không thể nào không nhìn.

Erich thậm chí còn không dám nhìn về phía Scarlett, có lẽ vì nhớ lại chuyện cô ấy đã đánh cậu ta thảm bại như thế nào.

“Chúng tôi tham gia cùng được không?”

Charlotte hỏi tụi tôi khi cô tiến lại gần, còn Scarlett đứng sau lưng, mặt đỏ bừng.

“Chắc chắn rồi, Charlotte!”

Ludwig nhiệt tình chào đón họ, trong khi Bertus chỉ mỉm cười.

Ngay khi Charlotte bước xuống nước, Bertus tạt nước vào cô ấy.

“Kya!”

Charlotte, người ướt sũng, nhìn Bertus.

“Sao anh làm vậy?”

Cô nhìn cậu ta với ánh mắt lạnh lẽo.

“Chơi thì phải như thế chứ. Sao mà nghiêm túc thế? Thật tình?”

-Tùm!

“Arg!”

“Thật hả? Sao lại nghiêm túc khi đang chơi đùa thế? Không thể bỏ qua à? Chỉ có thể làm thế thôi sao?”

-Tùm!

“Này! Dừng lại!”

Cuối cùng, vài lời khó nghe thốt ra từ miệng Charlotte.

“Này, này, đã đến để chơi thì phải chơi chứ. Sao lại giận dỗi thế? Hahahaha!”

“Aaaarg! Anh điên rồi!”

Bertus đột nhiên phá lên cười và tiếp tục tạt nước vào Charlotte, khiến cô hét lên và đáp trả lại hành động của cậu ta. Cuối cùng, họ tạt nước vào nhau như hai kẻ điên.

“Này, mọi người, giúp tôi với!”

“Đừng làm phiền Charlotte!”

Charlotte cuối cùng cũng kêu gọi sự giúp đỡ, và mọi người, bao gồm cả Ludwig và Scarlett, bắt đầu tấn công Hoàng tử Đế quốc.

“Urgh! Uuurgh!”

Cảnh tượng này không thực sự tàn bạo. Bertus không giả vờ là người tốt và công khai chiến đấu với Công chúa. Đương nhiên, nó giống như một trò đùa hơn, nên khá là vui và không khiến bầu không khí trở nên căng thẳng.

Cốt truyện của những phần đầu mà tôi đã viết ra đã thay đổi hoàn toàn. Tôi không biết liệu cảnh đó có thể được miêu tả là thân thiện hay đối nghịch nữa.

Tại sao hai người đó không thể hoà hợp với nhau cơ chứ?

“Mọi người! Tôi cũng cần giúp đỡ ở đây!”

Cuối cùng, trò đùa điên rồ đó đã biến thành một cuộc thi giữa hai lớp.

Cuộc chiến dưới nước khốc liệt kết thúc với chiến thắng của Lớp B, vì họ có số lượng người nhiều hơn.

“Anh là người tệ nhất...”

Tuy nhiên, do Bertus chỉ tấn công Charlotte một cách không ngừng nghỉ, cô tuy có lợi thế nhưng mắt và mũi đã đỏ bừng. Có vẻ như cô đã bị ép uống rất nhiều nước qua mũi. Đương nhiên, Bertus cũng không khá hơn là bao.

“Em thua rồi, nhưng đã chiến đấu rất tốt—đó là điều mà em nên nói.”

Bertus lên tiếng trong khi rên rỉ, khiến Charlotte lờm ngáy cậu ta. Hai người đó thực ra đang muốn lấy mạng nhau, nhưng nhìn họ như vậy lại giống như một cặp anh em hay cãi vã.

Charlotte lăm bằm một cách lạnh lùng, liếc nhìn Bertus một cách sắc lạnh. Ánh mắt cô thực sự trông như thể có thể đóng băng ai đó bằng nó.

“Chúng ta chơi ‘đập dưa hấu’ đi. Ai thắng sẽ được đập vào đầu người thua cuộc.”

“Sao lại đột ngột thế?”

Bertus có vẻ hơi bối rối trước giọng nói thờ ơ của Charlotte.

Có vẻ như Charlotte thực sự muốn đánh bại Bertus một cách triệt để.

Không, mà cô biết về ‘đập dưa hấu’ bằng cách nào vậy?

“Sợ à?”

“Ahahahahaha!”

Bertus phá lên cười trước lời khiêu khích trắng trợn của Charlotte, rồi nhìn xuống cô với ánh mắt lạnh lẽo.

“Không đời nào.”

“Mang dưa hấu tới đây!”

Khi ở một mình, Bertus và Charlotte trông khá tốt bụng và ngọt ngào.

Tuy nhiên, khi họ nói chuyện với nhau, tính cách của họ lại thay đổi 180 độ.

Một quả dưa hấu được đặt trên bãi cát, và trước nó, Charlotte và Bertus đang đối mặt với nhau. Ai là người đập vỡ quả dưa hấu trước, sau khi bị bịt mắt và xoay 10 vòng, sẽ được đập vào đầu người thua cuộc.

Cả hai đều bị bịt mắt bằng một chiếc khăn.

“Đ-đó... Mọi người. Việc đó không nguy hiểm sao?”

Ông Mustrang có vẻ lo lắng khi thấy mấy đứa trẻ cầm gậy định đập dưa hấu.

“Ai đập vỡ dưa hấu trước sau khi quay 10 vòng, người đó thắng!”

Ludwig làm trọng tài. Mọi người đứng xung quanh và xem cuộc thi đập dưa hấu đột ngột này, trông hơi kỳ cục nhưng rất thú vị.

“Được rồi, bắt đầu!”

Bertus và Charlotte bắt đầu quay tại chỗ.

Thực ra, cái hy vọng nhỏ nhoi rằng họ có thể hình thành một mối quan hệ tốt đẹp chỉ là hy vọng mà thôi.

Sau đó, một lúc sau.

-Cốp!

“Urgh!”

“Aaa, tôi nhầm.”

Charlotte đập vào đầu Bertus bằng gậy, chứ không phải quả dưa hấu.

Mọi người đều biết cú vung gậy đó không bao giờ nhằm vào quả dưa hấu, vì cô đập từ phải sang trái, chứ không phải từ trên xuống.

Khi cô loạng choạng, cô cứ tiến về phía giọng nói của Bertus, chứ không phải về phía quả dưa hấu.

“Này, sao em có thể làm vậy với tôi?!”

“Đó là nhầm lẫn thôi mà!”

-Cốp!

“Urgh!”

“Aaa, lại nhầm nữa rồi.”

Charlotte.

Cô thực ra muốn chơi ‘đập đầu’, chứ không phải ‘đập dưa hấu’.

Bertus xé chiếc khăn ra và nhìn Charlotte với ánh mắt lạnh lùng.

“Em chết chắc.”

“Chỉ là nhầm lẫn thôi mà ấy? Anh định nổi giận với tôi vì một lỗi nhỏ ư? Không phải anh đã nói với tôi là đừng quá nghiêm túc khi chơi đùa à?”

“Em cố ý!” Cuối cùng, một cuộc rượt đuổi điên cuồng xảy ra giữa Charlotte và Bertus, cả hai đều đã tháo khăn bịt mắt. Charlotte, người rõ ràng sẽ thua Bertus về thể chất, đã bị tóm gọn không lối thoát.

Bertus, người thực sự đã nổi điên, nhấc bổng Charlotte lên và ném cô xuống biển.

“Chết đi! Chìm xuống chết đi!”

“Tên khốn điên rồ kiaaaaaa!”

-Tóe!

Hai người cuối cùng lại cười phá lên trước hành động của đối phương, khiến mọi người cũng bật cười khi chứng kiến cảnh tượng đó.

Cuộc chiến của họ không thể nào dữ dội hơn được nữa vì nếu một trong hai người chết, người còn lại sẽ bị tước quyền thừa kế ngai vàng.

Vì vậy, cuối cùng, đây chỉ giống như một cuộc cãi vã. Trên thực tế, phần hài hước nhất là cả hai người đều nổi giận với nhau.

Có vẻ như các học viên của Lớp A và B đã có thể nói chuyện với nhau một cách hòa bình, dù vẫn chưa thân thiện. Nó hoàn toàn khác với bản gốc, nơi họ sẽ luôn luôn muốn xé xác nhau.

Buổi tối.

Sau bữa tối, các giáo viên bảo chúng tôi tập hợp lại. Để đề phòng nhiệm ký sinh trùng hay những thứ tương tự, có các pháp sư và tu sĩ đang niệm nhiều loại phép thanh tẩy lên chúng tôi. Đương nhiên, tôi có hơi lo lắng một chút, nhưng nhờ có chiếc nhẫn của Sarkegaar, tôi không bị bại lộ hay gì cả.

Sau khi kiểm tra sức khỏe, các giáo viên công bố kết quả của cả hai lớp.

“Có vẻ như cả Lớp A và B đều đã hoàn thành điều kiện đặc biệt. Tuy nhiên, Lớp A có bốn người sống sót cuối cùng và Lớp B chỉ

có một. Do đó, xét đến nhiều yếu tố khác nhau, nhiệm vụ kết thúc với chiến thắng của Lớp A.”

Ngoài ra...

Phần truyện đáng lẽ kết thúc với chiến thắng của Lớp B lại bị thay đổi hoàn toàn và Lớp A lại là người thắng cuộc.

Charlotte đã không giành chiến thắng. Ông Epinhauser dán một tờ giấy lên tường ở một bên của nhà hàng.

“Đương nhiên, dù các học viên của lớp thắng cuộc nhận được thêm điểm, nhưng điều đó không có nghĩa là những người khác đều có điểm thấp. Mọi người hãy kiểm tra điểm đánh giá cá nhân đã được ghi lại trên tờ giấy này.”

Không phải ai trong lớp thắng cuộc cũng sẽ có điểm cao, và không phải ai trong lớp thua cuộc cũng sẽ có điểm thấp. Một người chỉ lười biếng sẽ không nhận được nhiều điểm chỉ vì lớp của họ thắng.

Đó vẫn chưa phải là tất cả.

“Ngoài ra, những cá nhân đã giúp đỡ nhóm rất nhiều hoặc đóng vai trò quan trọng trong nhiệm vụ này sẽ được thưởng thêm công trạng. Ở Lớp A, đó là Số 1, 2, 5 và 11. Ở Lớp B, đó là Số 1, 9 và 11. Lý do được đính kèm trong hồ sơ đánh giá cá nhân của từng người.”

Công trạng.

Bertus, Ellen, Harriet và tôi đã nhận được một số công trạng, cũng như Charlotte, Delphine và Ludwig của Lớp B.

Có lẽ vì Bertus đã làm việc chăm chỉ trong vai trò thủ lĩnh, và Ellen và Harriet đã đóng vai trò quyết định trong việc săn lùng orc, nên việc họ nhận được công trạng là điều hiển nhiên, còn tôi có lẽ cũng nhận được một chút vì tôi đã làm việc chăm chỉ trong nhiều cách khác nhau.

Những người của Lớp B có lẽ cũng nhận được công trạng vì những lý do tương tự.

“Công trạng sẽ được đưa vào hồ sơ đánh giá của mọi người, và người nhận được số lượng cao nhất vào cuối học kỳ sẽ được trao một phần thưởng đặc biệt. Ngoài ra, hãy nhớ rằng công trạng và lỗi lầm có thể bù trừ cho nhau.”

Nếu một người bị trừ điểm vì vi phạm quy tắc hoặc gây ra tai nạn, họ sẽ có thể loại bỏ chúng bằng công trạng của mình. Ví dụ, chúng có thể mang lại cho họ quyền miễn trừ tạm thời. Đương nhiên, mọi thứ sẽ được đặt lại sau khi học kỳ kết thúc.

Dù sao thì, mặc dù Lớp B thua, Charlotte vẫn nên nhận được một số điểm khá cao. Tôi không biết bằng cách nào, nhưng cô ấy đã tự mình hoàn thành cuộc săn orc.

Trong khi ông Epinhauser đang giải thích hết điều này đến điều khác, ông Mustrang đưa từng tờ giấy cho các học viên đang ngồi.

“Cuối cùng, hãy viết xuống người mà mấy đứa nghĩ đã đóng vai trò lớn nhất trong nhiệm vụ này ở mỗi lớp.”

Cuối cùng, chỉ còn lại cuộc bỏ phiếu MVP.

Tôi đang phân vân không biết nên chọn Ellen hay Harriet, nhưng cuối cùng, tôi đã viết tên Harriet.

Tôi đã nghĩ đến việc viết tên mình trong một giây, nhưng sau khi suy nghĩ lại, tôi cảm thấy mình thực sự điên rồi, nên tôi đã tự kiềm chế.

Kết quả bỏ phiếu của Lớp A là: 2 phiếu cho Bertus, 2 cho Ellen, 4 cho Harriet và 3 cho tôi.

Kết quả bỏ phiếu của Lớp B là: 6 phiếu cho Charlotte, 3 cho Delphine và 2 cho Ludwig. Như vậy, Harriet và Charlotte đã được bầu làm MVP.

“Mình... Mình ư? T-tại sao?”

Mặt Harriet đỏ bừng lên vì có lẽ cô ấy thậm chí còn không ngờ rằng mình sẽ được bầu.

Các MVP sẽ được tặng một tín chỉ mỗi người, vì vậy cả Harriet và Charlotte sẽ nhận được tín chỉ từ nhiệm vụ nhóm.

Buổi tối, các học viên từ Lớp B đột nhiên đốt lửa trại vì một lý do nào đó. Những người từ Lớp A dường như không hiểu tại sao họ lại làm vậy, trong khi họ đã phải ngồi quanh một đống lửa mỗi ngày trước đó.

Tuy nhiên, Lanian Sessor đã chơi nhạc cụ và hát vài bài hát, nên cũng không tệ lắm.

Hầu hết các học viên của Lớp A đều cực kỳ kiệt sức và chọn vào trong nhà gỗ để ngủ sớm.

“Những người đó không bao giờ mệt sao?” Harriet lẩm bẩm khi cô ngơ ngác nhìn cảnh tượng đó. Khi chúng tôi ở trên hòn đảo hoang vắng đó, sự căng thẳng của họ đã rất cao rồi, nhưng bằng cách nào đó họ lại còn phấn khích hơn sau khi được cho nghỉ ngơi.

“Không sao đâu mà?”

Tôi đang nằm trên ghế dài phơi nắng trong khi nhìn họ, và Harriet đang ngồi trên ghế dài bên cạnh tôi.

“Dù sao, nếu cậu có gì muốn nói với tớ, thì nói đi.”

“Cái-cái gì?! T-tớ có gì đâu mà nói với cậu...”

Ngay cả vào ban đêm, tôi vẫn có thể nhìn thấy rất rõ Harriet đang đỏ mặt.

“Không phải vậy.”

“...”

Tôi vẫn nằm yên trong khi cô đến gần tôi hơn một chút. Cô ngồi xuống bên cạnh tôi, không di chuyển hay nói gì cả, chỉ lằm bằm trong một lúc. Tôi đang rất mong chờ cô sẽ nói gì với mình.

Cuối cùng, sau khi lằm bằm một lúc, cô mở miệng ra một cách đàng hoàng.

“Ồm... C-c-c... Cảm ơn.”

Cô chỉ ấp úng để nói câu đó thôi sao? Rõ ràng là cô muốn cảm ơn tôi vì đã chăm sóc cô trong nhiệm vụ đó.

Đương nhiên, tôi đã cười toe toét với cô nàng.

“Hehe. Thật sao?”

“...Cậu cười gì?”

“Cụ thể, cậu cảm ơn tớ vì điều gì?”

“G-gì cơ?”

“Cậu nói ‘Cảm ơn’, vậy thì nói cho tớ biết cậu cảm ơn vì cái gì?”

Khi tôi bật dậy, hỏi cô với một nụ cười, cô từ từ lùi lại.

“Vậy? Cậu cảm ơn vì điều gì vậy? Hử? Để tớ nghe nào.”

Harriet cau mày khi tôi đột nhiên chuyển sang chế độ trêu chọc.

“Aaarg! Tớ ghét cậu! Cậu là người tệ nhất!”

“Ra là thế, vậy tại sao cậu lại nói cảm ơn tớ?”

“Cút đi!”

Mặt cô càng đỏ hơn trước khi cô hét vào mặt tôi và chạy về nhà gỗ của mình.

Đây là một kỳ nghỉ khá dài. Ở Temple, tôi chỉ huấn luyện và huấn luyện thêm gần như mỗi ngày, vì vậy đã rất lâu rồi tôi mới có một khoảnh khắc mà tôi có thể buông bỏ mọi thứ và thư giãn.

Trong nhiệm vụ, tôi cũng đã phải chịu đựng rất nhiều, nhiều hơn cả việc huấn luyện, vì vậy nó giống như một kỳ nghỉ dài cần thiết vậy.

Ellen yêu cầu Harriet niệm ma pháp thở dưới nước lên cô ấy, vì cô ấy thấy việc khám phá thế giới dưới nước khá thú vị.

“...Vui vậy sao?”

“Đúng vậy.”

Harriet tiễn cô ấy đi, rồi tự niệm phép lên mình và ra biển cùng Adelia. Sau khi trở về từ chuyến đi của mình, tôi có thể thấy họ trò chuyện với nhau một cách hào hứng. Có lẽ đó là một trải nghiệm rất thú vị đối với họ.

Như tôi đã nói, đã lâu lắm rồi tôi mới có một kỳ nghỉ thực sự, vì vậy tôi chỉ đuổi người và thư giãn trên ghế dài phơi nắng trừ những lúc phải ăn. Khi tôi trở lại Temple, tôi sẽ phải quay lại với lịch trình chặt chẽ đầy ắp các buổi huấn luyện. Tôi sẽ không có ngày nghỉ nào sớm sau đó.

Vì vậy, tôi đang nghỉ ngơi hết sức có thể.

Ngoại trừ ăn và ngủ, tôi chỉ cứ treo người ở đó.

“...Cậu là động vật thân mềm à?”

Sau khi ở trạng thái đó cho đến Chủ nhật, Charlotte đến gần tôi.

“Hửm? Sao thế?”

“Không, chỉ là vì cậu hầu như không di chuyển kể từ hôm qua.”

Có vẻ như những gì tôi làm trông khá kỳ lạ đối với cô vì tôi chỉ quanh quẩn trên ghế dài phơi nắng như thể tôi bị trói vào đó.

“Khi quay lại, tôi sẽ phải làm việc chăm chỉ, nên bây giờ tôi đang cố gắng nghỉ ngơi tốt nhất có thể.”

“Hừm, buồn cười thật.”

Charlotte buộc mái tóc vàng óng của mình thành đuôi ngựa. Tóc cô dày nên hợp với bất kỳ kiểu tóc nào. Cô mặc một chiếc váy trắng không tay, trông như thể cô không có kế hoạch bơi. Cô ngồi xuống bên cạnh tôi, nhấp một ngụm đồ uống của mình.

Charlotte đã săn được một con orc. Siêu Năng của cô là một bí mật, nhưng có vẻ như nó đủ mạnh để giết một con orc.

Tuy nhiên, sau khi nhiệm vụ kết thúc, Charlotte có vẻ không hài lòng về điều gì đó.

“Cậu đã tự mình giết con orc à?”

Charlotte có vẻ hơi ngẩn ra sau khi nghe câu hỏi của tôi nhưng gật đầu sau một lúc.

“Cách tôi làm là một bí mật, nhưng tôi đã làm được.”

Tất cả Lớp B đều bị loại hết người này đến người khác. Nhiệm vụ kết thúc với người sống sót duy nhất là Charlotte, đã giết được con orc.

“Sao cậu lại hỏi?”

Cô nghiêng đầu khi hỏi tôi.

“Không, chỉ là trông cậu không thực sự hạnh phúc về điều đó.”

Tôi chỉ hỏi những điều trong giới hạn của mình. Tôi đã gần gũi với Charlotte hơn một chút, nhưng vẫn chưa đủ thân thiết để tôi hỏi những câu hỏi nhạy cảm.

Cô có một năng lực mạnh mẽ, nhưng lại phải giữ bí mật. Tôi trông có vẻ lo lắng cho cô nàng, nên cô mỉm cười với tôi.

“Ừm... tôi ghét phải dựa vào Siêu Năng của mình.”

“...Thật sao?”

Charlotte cười sau đó. Có vẻ như đó là tất cả những gì cô có thể nói với tôi. Tôi không biết năng lực cô là gì, nhưng cô ghét nó.

Cô đã mất bình tĩnh khi con orc tiến lại gần nên cuối cùng đã sử dụng năng lực của mình. Kết quả là cô đã giết được nó, nhưng cô không hài lòng với việc mình đã phải dựa vào Siêu Năng của mình.

Có người dùng Siêu Năng nào thực sự ghét năng lực của chính họ không?

Điều đó khiến tôi càng tò mò hơn về năng lực của Charlotte là gì.

~ • ~ **END ARC 3: Nhiệm Vụ Nhóm Đảo Hoang** ~ • ~

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé và có thể đọc tiếp tại Wattpad trước một chương với id tên @Tienlucc.)

**THẤY HAY CÁC BẠN CÓ
THỂ ỦNG HỘ TÔI QUA:**

BIDV

V IETQR

NGUYEN TIEN LUC

6910814828

BIDV - CN DONG THAP PGD MY THO

Nguyễn Tiến Lực

SĐT: *****550

QR Nhận Tiền

Nhận tiền từ mọi Ngân hàng và Ví điện tử

**mo
mo**

V IETQR

Thanks For Reading